

Το νησάκι της "ΠΡΑΣΣΟΥΣ"

κείμενο | Θεόφιλος Μπασγιουράκης
φωτογραφίες | Άννα Καλαϊτζή

Η "ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ" γλυστράει απαλά στα νερά του Παγασητικού, ο Μπάμπης στο τιμόνι δεν βιάζεται. Είν' άλλωστε τόσο σύντομο το ταξίδι μας. Μόλις τέσσερα μίλια χωρίζουν το νησί Τρίκερι, απ' το νησάκι της Πρασσούς. Χρόνια τώρα απ' την απέναντι στεριά προσπαθούμε να γεφυρώσουμε την απόσταση, με μάτια και με κυάλια. Λές και αρκεί μόνον η όραση, για να προσεγγίσουμε τον κόσμο.....

Γέρνει λίγο ο Μπάμπης απ' την καμπίνα τους σκάφους το κεφάλι του, βάζει το χέρι του αντήλιο.

-Τη βλέπεις στο βάθος την Πρασσούδα; με ρωτάει.

Παίρνω απ' το δάχτυλό του την ευθεία, τίποτε. Στην γραμμή του ορίζοντα ξεπηδούν μόνον ακτές με βράχια και ελιόδεντρα. Μπαίνει κι η Άννα στο τεστ της παρατηρητικότητας. Σε δύο λεπτά την ακούω να γελάει νευρικά.

-Δεν ξεχωρίζω τίποτε, δεν είναι δυνατόν. Είν' η σειρά του Μπάμπη να γελάσει.

-Μην ανησυχείτε, έτσι είν' η Πρασσούδα, τροπαλή. Αν δεν πας κοντά της, δεν τη βλέπεις. Φορές-φορές κι εμένα μου ξεφεύγει.

"Μαγική εικόνα" θυμίζει η Πρασσού, είμ' έτοιμος να παραιτηθώ, όταν ξαφνικά, κάποιος βράχος λες και ξεκολλάει απ' την ακτή, το μικρό νησί εμφανίζεται μπροστά μας. Ένα ασήμαντο περίγραμμα στην αρχή, κάθε λεπτό που περνάει μεγαλώνει, αποκτάει όγκο και υπόσταση. Να τώρα ξεχωρίζουν τα βράχια της ακτής, μια λεπτή άσπρη γραμμή ανάμεσα στο πράσινο της στεριάς και στο γαλάζιο της θάλασσας. Στο κέντρο του νησιού διακόπτεται το πράσινο για λίγο. Κάποιο χέρι ανθρώπινο, ποιος ξέρει πότε, ύψωσε εδώ ένα κτίσμα πέτρινο, με τρούλο στην λορυφή. Άλλαξε από τότε το σχήμα της Πρασσούς. Δίπλα στις κορφές των δέντρων απόχτησε το νησάκι άλλη μια κορφή, απαλή και καμπυλόγραμμη προς τον ουρανό. Λίγο-λίγο πλησιάζει η Πρασσού, δείχνει μεγαλύτερη, είν' όμως πάντα απίστευτα μικρή, ένα κομμάτι στεριάς που αναδύθηκε απ' το βυθό της θάλασσας. Ο καπετάνιος κόβει την ταχύτητα του σκάφους, χαμηλώνει ο θόρυβος της μηχανής και σβήνει εντελώς.

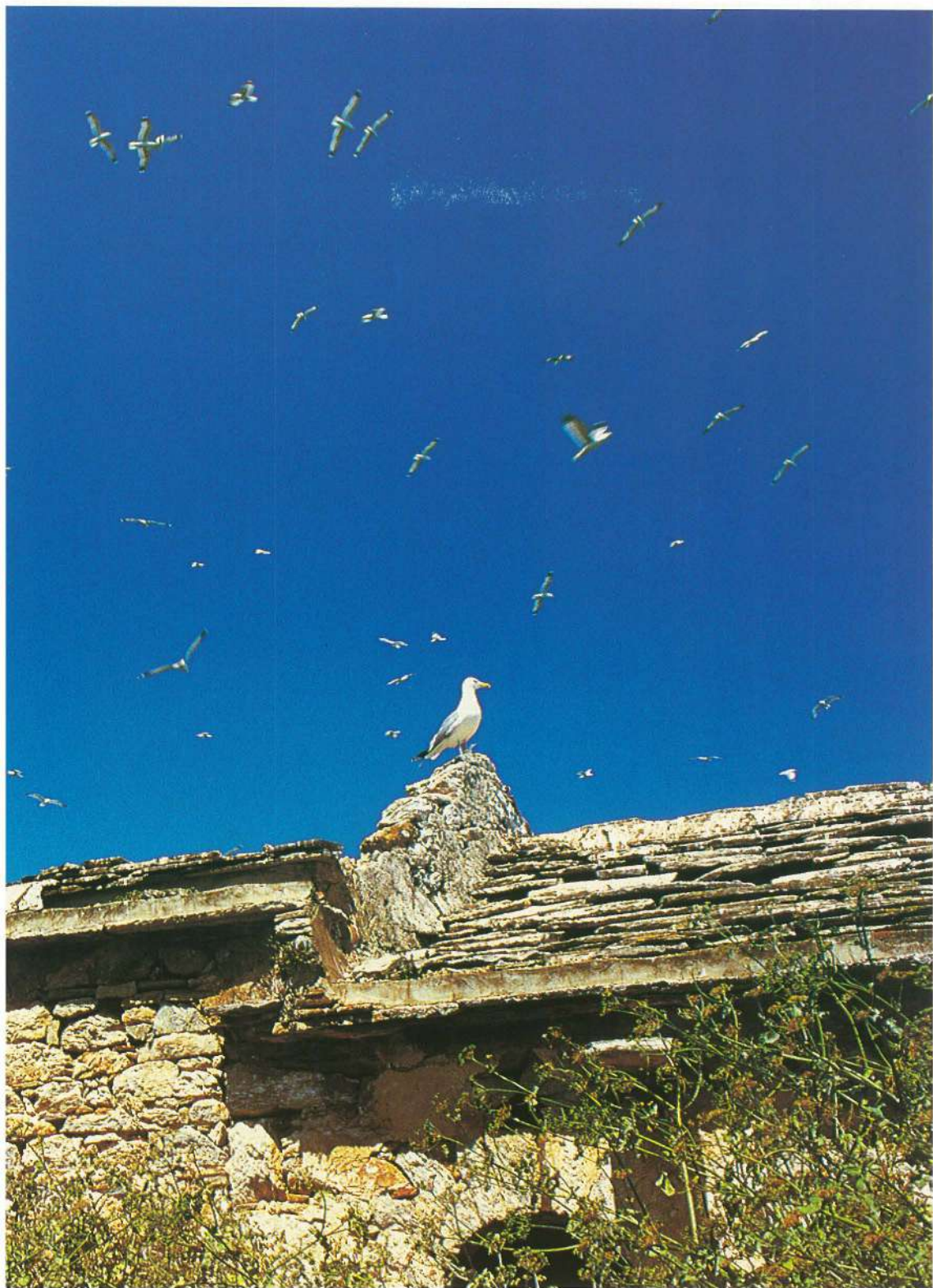
— αφνικά το νησί αποκτάει ζωή. Ένας
— τεράστιος φτερωτός πληθυσμός
— εγκαταλείπει την ακινησία του στα
βράχια της ακτής. Εκατοντάδες γλάροι
γεμίζουν τον αέρα με τις κραυγές τους και
τον ουρανό με τις ευκίνητες φιγούρες τους.
-Που βρέθηκαν τόσοι γλάροι; αναρωτιέμαι.
-Πάει η ησυχία τους, τους την χαλάσαμε,
λέει ο Μπάμπης. Όσπου να φύγουμε, έτσι
θα πεταρίζουν πάνω από τα κεφάλια μας.
Στο μεταξύ η “ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ” ακουμπάει
γλυκά σ’ ένα υποτυπώδες αραξοβόλι.
Αυτό είν’ άλλωστε το μοναδικό ήπιο σημείο
προσέγγισης. Όλη η υπόλοιπη ακτή είναι
σπαρμένη με κοφτερούς βράχους, που
λάμπουν εκτυφλωτικά στο φως του ήλιου.
Πατάμε το πόδι μας στην Πρασσού,
κάνουμε τα πρώτα μας βήματα. Νοιώθω μια
παράξενη συγκίνηση καθώς βρίσκομαι σ’
αυτό το κομμάτι στεριάς, τόσο μικρό, που
λες και επιπλέει πάνω στην γαλαζοπράσινη
θαλάσσια επιφάνεια. Αμέσως η Άννα παίρνει
τις φωτογραφικές της μηχανές και κατευθύ-
νεται στο κέντρο του νησιού, που.....απέχει
απ’ τα παράλια περίπου 40 μέτρα. Εκεί,
στην κορυφή του λοφίσκου, ορθώνεται η
Μονή της Ζωοδόχου Πηγής. Κτίσμα του
18ου αιώνα. Ο μικρός ναός διατηρείται σε
πολύ καλή κατάσταση μέσα και έξω, παρά

τα ίχνη κάποιων βαρβάρων στους τοίχους.
Στο εσωτερικό καίει ένα καντηλάκι, με
γεμίζει χαρά. Ίσως κάποιος ευσεβής ψαράς
πέρασε από δω πρίν από μας. Γύρω από το
ναό σώζονται κάποιοι ερειπωμένοι τοίχοι,
δείγμα ότι η συνολική έκταση της Μονής
ήταν μεγαλύτερη, περιλάμβανε προφανώς
και τα κελλιά αυτών που την κατοικούσαν.
Περιπλανιέμαι για λίγο ανάμεσα στα
χαλάσματα.

Αλλού σωροί από πέτρες, αλλού παλιά ξύλα
και δοκάρια, μισογκρεμισμένα παράθυρα,
που χάσκουν ανοιχτά στον ουρανό. Κάθμαι
σε μια πέτρα, πάνω απ’ το κεφάλι μου ο
ήλιος ανελέητος, δεν με πειράζει. Δύο γλάροι
έρχονται κοντά μου, ισορροπούν στις άκρες
ενός σαρακωφαγωμένου δοκαριού.

Στέκονται και με κοιτάζουν, ανήσυχoi στην
αρχή, κουνούν πέρα δώθε τα κεφάλια τους.
Δεν κινούμαι καθόλου, σε λίγο ηρεμούν,
αποδέχονται την παρουσία μου. Παρατηρώ
το εκκλησάκι και ύστερα τα ερείπια γύρω
μου. Προσπαθώ να φέρω στη σκέψη μου
εκείνους τους μοναχικούς ανθρώπους που,
πάνω από 200 χρόνια πριν, πήραν τη
μεγάλη απόφαση κι απομονώθηκαν εδώ.
Προσπαθώ να φαντασθώ το θάρρος και την
υπομονή, το μέγεθος της πίστης τους.

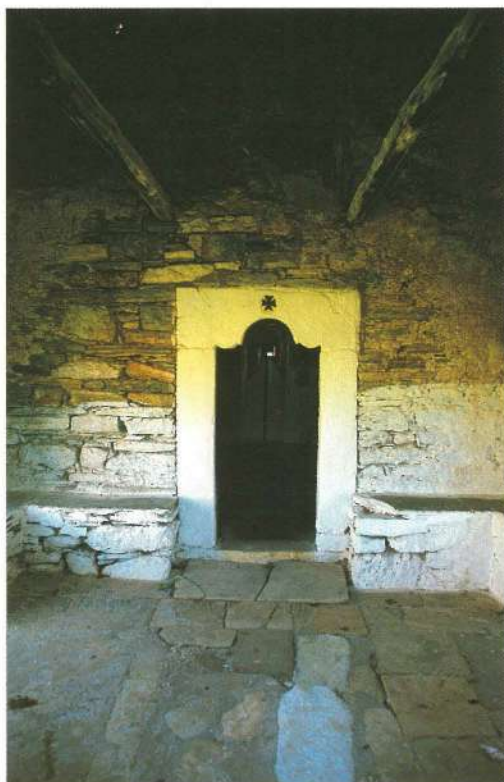

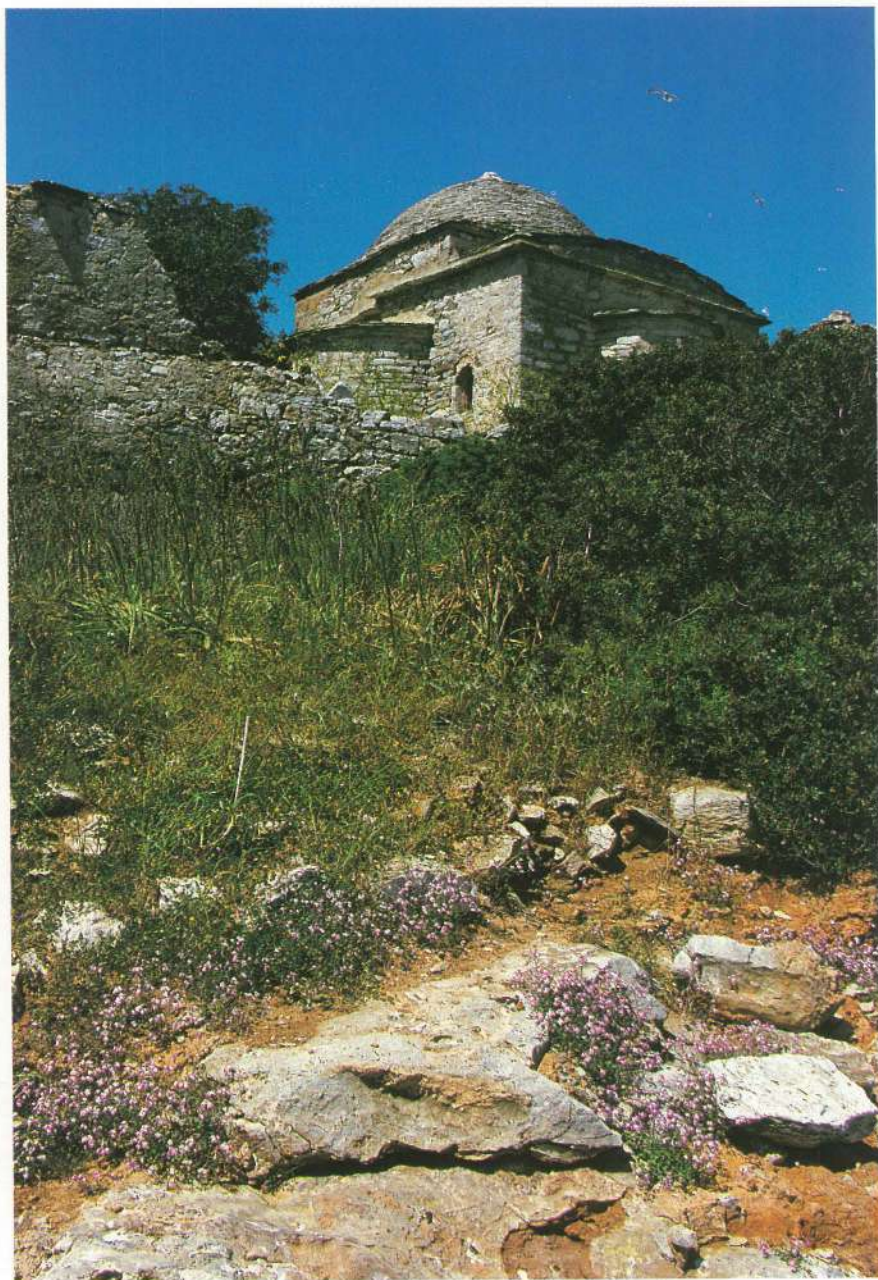

Στην νήσο Πρασσοίδα (ή Πρασσού) είναι χτισμένο το μοναστηριακό συγκρότημα της Ι. Μονής της Ζωοδόχου Πηγής. Το Καθολικό της Μονής ανήκει στον τριγωνο-αθωνίτικο τύπο με μεταγενέστερο νόθηγμα διατηρείτε σε καλή κατάσταση και περιβάλλεται από κελλιά ερειπωμένα. Χρονολογείται στην μεταβυζαντινή εποχή με βυζαντινές φάσεις στην νότια και ανατολική κόγχη. (Στοιχεία από την Κα Ασπασία Ντίνα της Ζ'Εφορείας Βυζαντινών Αρχαιοτήτων).

Χωρίς τεχνικά μέσα, με ανύπαρκτες οδικές επικοινωνίες μέσα στα σκοτεινά χρόνια της τουρκοκρατίας, ύψωσαν σαν φιλόπονα μυρμήγκια, λιθαράκι-λιθαράκι την κατοικία τους. Αυτή την κατοικία, που ήταν ταυτόχρονα και Οίκος του Θεού, Οίκος της Ορθοδοξίας. Κι είναι πραγματικά αδύνατο ν' αποφύγω κάποιες μελαγχολικές σκέψεις. Στην σύγχρονη εποχή χτίζουμε τους Οίκους του Θεού με άφθονα τεχνικά μέσα, μηχανικούς και ειδικούς αρχιτέκτονες. Μήπως όμως θα 'πρεπε παράλληλα να σταθούμε με περισσότερο σεβασμό και ενδιαφέρον σ' αυτά τα ιστορικά μνημεία της Ορθοδοξίας, που χρόνο με το χρόνο ερημώνονται σε κάθε γωνιά της Ελλάδας;

Στο μεταξύ η Άννα συνεχίζει την φωτογράφισή της, είναι ενθουσιασμένη με τις οπτικές γωνίες που ανακαλύπτει. Διανύω την ελάχιστη απόσταση που με χωρίζει απ' την ακτή και κάθομαι για λίγο δίπλα στο νερό. Έχει μια απίστευτη διαύγεια αυτό το νερό. Όπως πέφτουν οι ακτίνες του ήλιου και το διαπερνούν, το χρώμα του παιχνιδίζει ανάμεσα σε όλους τους τόνους του πράσινου.

Απομένω να θαυμάζω για αρκετά λεπτά τους λαμπυρισμούς του, σχεδόν με θαμπώνει. Πιο πέρα όμως ο καπετάνιος κάτι ψαχουλεύει μέσα στους θάμνους. Δεκάδες γλάροι διαγράφουν κύκλους πάνω απ' το κεφάλι του. Το θέαμα μου θυμίζει ανεμότρατα, που επιστρέφει με μια καλή ψαριά στο κατάρωμα. Εδώ όμως δεν είναι ακριβώς έτσι. Τούτοι οι γλάροι δείχνουν μια περίεργη

συμπεριφορά. Επίμονοι οι κύκλοι πάνω απ' το κεφάλι του Μπάμπη, άγρια κρωξίματα, κάποιοι απ' αυτούς ξεθαρρεύουν και πλησιάζουν περισσότερο, με διαθέσεις σχεδόν απειλητικές. Αδιάφορος ο καπετάνιος για ό,τι συμβαίνει λίγα μέτρα πάνω απ' το κεφάλι του, συνεχίζει να' ναι σκυμμένος πάνω από τους θάμνους. Παρακολουθώ με περιέργεια.

Κάποια στιγμή σηκώνει το κεφάλι του.

-Έλα να δεις τι βρήκα, μου φωνάζει.

Κ ρ υ μ μ έ ν ο ς θησαυρός, είναι η πρώτη σκέψη μου. Απ' τους παλιούς μοναχούς της Μονής ή από κάποιον πειρατή του Πα-

γασητικού. Έτσι εξηγείται η αντίδραση των γλάρων, τους πήρε την περιουσία.

Πλησιάζω, πατώντας προσεχτικά στις κοφτερές άκρες των βράχων. Σκύβω εκεί που μου δείχνει, βλέπω κι εγώ τον "θησαυρό". Μέσα στα σχίνα, δίπλα στη ρίζα ενός φουντωτού θάμνου, μια φωλιά είναι χτισμένη. Τα οικοδομικά της υλικά είναι ό,τι πιο απλό διαθέτει η φύση στο νησί: μια χούφτα ξερόκλαδα, πλεγμένα με περισσή τέχνη. Μεγάλα και στέρεα στο εξωτερικό τμήμα, όσο πλησιάζουμε στο κέντρο γίνονται μικρότερα.

Στο κέντρο της φωλιάς, εκεί που η καμπύλη γλυκαίνει περισσότερο, είν' ο "θησαυρός" του νησιού, όχι κρυμμένος αλλά αφημένος, έτσι απλά με μια συγκινητική αθωότητα. Είναι τρία μεγαλόπρεπα αυγά γλάρου, που μοιάζουν τεράστια σε σχέση με το μέγεθος των γονιών τους.

Είναι όμορφα, έτσι δεν είναι; λέει ο καπετάνιος.

Κάθομαι και τα θαυμάζω, έτσι όπως είναι σπιλπνά στο φως του ήλιου και αμέσως σκέφτομαι τα πουλιά, που χαλούν τον

κόσμο από πάνω. Κάποια απ' αυτά, τα πιο επιθετικά και ανήσυχα, είναι πιθανόν οι γονείς των μελλοντικών νεοσσών. Τόση ώρα μαζί με την υπολοιπη φτερωτή αποικία που συμπαρίσταται, εκδηλώνουν την έντονη δυσαρέ-

σκειά τους για την παρουσία μας. Ίσως στη μνήμη τους, στο αλάνθαστο ένστικτό τους, διατηρούν κάποιες πικρές εμπειρίες από προηγούμενους "επισκέπτες" του νησιού.

-Άντε καπετάνιε, είν' ώρα να πηγαίνουμε, λέω στο Μπάμπη. Αρκετή ανησυχία προκάλεσε η περιέργειά μας.

Ρίχνω μια τελευταία ματιά στα αυγά των γλάρων. Τρεις νέες ζωές θα ξεπηδήσουν σε μερικές μέρες απ' αυτά τα ξερόκλαδα. Πάνω απ' τα κεφάλια μας οι κύκλοι αραιώνουν. Ένα-ένα τα πουλιά ησυχάζουν και αποχωρούν.

Άλλα κάθονται στα βράχια της ακτής, άλλα στην κορυφή του τρούλλου κι άλλα βουτούν στη θάλασσα.

Η "ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ" αρχίζει να λικνίζεται χαριτωμένα στο αραξοβόλι της, τα πρώτα κυματάκια γλείφουν την ακτή.

- Σ η κ ώ ν ε τ α ι "γαρμπής", λέει ο καπετάνιος. Είν' ώρα να γυρίσουμε στο Τρίκερι.

